

Sløjd – nøjagtighed som udfordring

Interview Randi Romvig Pisani.

Martin Bo Geil Jørgensen er uddannet bådebygger og bachelor i *Faglærer i kunst, håndværk og design* fra Universitetet i Sørøst-Norge. Og han er netop startet som håndværkslærer med metal- og træsløjd på Steinerskolen i Odense. Sløjdlokalet har han overtaget efter Per Madsen, der i 2020 kunne overrække Dronning Margrethe et glas hjemmeslynget honning som tak for fortjenstmedaljen for 40 års tro tjeneste på skolen i Odense.

Bådebyggeri er specialarbejde, præcision og tilpasning, og Martin valgte i sit uddannelsesforløb den retning, fordi han har en forkærlighed for håndværktøj.

I Norge mødte han det grønne sløjdhåndværk. At snitte i frisk træ står i skarp modsætning til arbejdet med de stramme linjer og rene former i bådenes interiør, med håndværktøjet kan her skabes kunstneriske værker, der retter sig efter det friske træs former.

Martin fortæller, at han har kunnet overtage en solid arbejdsplan fra Per. Så han er kommet godt i gang i alle klasser, eleverne er glade for at komme i sløjdlokalet og for ham som lærer. Martin har ikke tænkt sig at bevæge sig væk fra traditionel sløjd, men vil gerne indarbejde friskt træ i planen: Jeg er interesseret i at bringe det mere på banen i sløjdfaget, da det er bæredygtigt, der ligger jo en vanvittig proces, forud for at vi kan købe træ i et byggemarked. Træet bliver fældet af kæmpestore maskiner, tørret, skåret op, rettet til og transporteret langt under vejs. Grønt træ kan vi selv fælde, det er måske ikke regulært, men det er en lokal ressource.

Yderligere ligger der meget læring i at forstå træet som materiale i tør og frisk tilstand, skærreretning og værktøjsforståelse med den skarpe kniv, samt generelt motorisk øvelse – når man snitter, bruger man begge hænder aktivt og både hænder og øjne må hele tiden forholde sig til arbejdet. Det er min erfaring, at der både ligger stort potentiale for flow og fordybelse i det rolige arbejde i formgivning med kniv. Træsniit gøre det muligt at samle elever i en kreds imens de arbejder, hvilket kan virke godt for klassens sociale miljø. Her kan snakkes, lyttes og arbejdes. Jeg tænker, at det kan være en god ide at sammenholde traditionel og grøn sløjd og se, hvad det hver især kan.

Traditionel sløjd i tørt træ er vigtig for at få aspektet af nøjagtighed med – frustrationen og glæden over en tåpsamling, som den vi laver i lysestagen i 8. klasse, har stor værdi. Man kommer gennem øvelse til at beherske værktøj og håndværksteknik. Grundtanken er at eleven bevæger sig fra barn/naturkunster mod at blive selvkritisk og være søgende mod at mestre teknikker og værktøjer, for herefter igen i 10. kl og på HF kunne bruge disse til at udtrykke sig kunstnerisk.

